

Arrest

nr. 133 340 van 18 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 15 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Russisch-Duitse origine. U woonde samen met uw man, V.N. (O.V. X), en jullie zoon in de stad Bishkek.

Midden oktober 2008 kwam R.M. (O.V. X), de halfbroer van uw man, naar jullie huis. Hij vertelde dat hij en zijn vrouw grote problemen hadden. Hij vroeg of uw man hem een plaats kon geven om onder te duiken. Uw man had een leegstaand appartement waarin hij kon verblijven. Uw schoonbroer en zijn vrouw woonden ongeveer een jaar in uw appartement. Uw man ging hen regelmatig voedsel en spullen brengen.

In oktober 2009 merkte uw man dat er vreemde mannen rond het appartement rondhingen. Half oktober 2009 bracht uw man zijn broer en diens vrouw naar een datcha (buitenverblijf) van zijn oom buiten de stad Bishkek. Anderhalve of twee weken nadat uw man hen had weggebracht, ging uw man

naar het appartement om spullen te verhuizen. Toen u hem de volgende ochtend niet kon opbellen, ging u hem zoeken. U vernam dat uw man op straat was aangetroffen en dat hij naar het ziekenhuis werd gebracht. Later vertelde uw man dat hij was geslagen door Kirgizische politieagenten in burgerkledij die op zoek waren naar zijn broer. Hij had hen echter niets verteld. Uw man werd gedurende twee weken opgenomen in het ziekenhuis.

Op 20 april 2010 kreeg u op uw werk telefoon van de buurvrouw. Ze had geschreeuw gehoord bij jullie woning en er hing een brandgeur. U repte zich naar huis. De politie, brandweer en ambulancedienst waren al ter plaatse. Uw man werd op de binnenplaats verzorgd. Hij vertelde u later dat hij opnieuw bezoek had gekregen van dezelfde politieagenten. Ze hadden hem opnieuw gevraagd naar de verblijfplaats van zijn broer. Toen hij zei dat hij dit niet wist, werd hij geslagen en werd het appartement in brand gestoken. Dezelfde avond bracht uw man u en het kind naar uw schoonouders in het dorp Sokuluk. Die nacht werd uw man onwel. Uw vader bracht hem naar het ziekenhuis.

In de periode van april tot oktober 2010 bleven jullie bij uw ouders wonen. In mei 2010 moest uw man opnieuw in het ziekenhuis worden opgenomen omwille van complicaties van zijn verwondingen. Jullie besloten dat jullie moesten vertrekken uit het land.

In augustus 2010 probeerden jullie visums voor Duitsland te bekomen. Uw schoonmoeder woonde al lange tijd in Duitsland en had ook het Duits staatsburgerschap.

Uiteindelijk kon uw man een visum bekomen, maar u en het kind niet. Jullie moesten dus een andere oplossing vinden. Uiteindelijk vond uw man een kennis die jullie kon helpen om te vertrekken.

Op 16 oktober reisden jullie met de trein vanuit Bishkek naar Moskou. Daar werden jullie opgewacht door een smokkelaar, die waarschijnlijk een visum voor jullie regelde. Vervolgens reisden jullie met een bus vanuit Moskou naar België.

Jullie kwamen aan in België op 26 oktober 2010 en vroegen dezelfde dag asiel.

Op 12 februari 2010 hadden de halfbroer van uw man en zijn vrouw, M.M. (O.V. 6.577.331), reeds asiel gevraagd in België.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw man, V.N. (O.V. 6.712.242).

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming omdat zijn asielrelaas niet geloofwaardig bleek.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw man, die deels op uw verklaringen is gebaseerd, werd als volgt gemotiveerd:

"U baseert uw asielrelaas op de problemen die uw halfbroer, R.M. (O.V. 6.577.331), zou hebben gekend. Al uw problemen zouden immers voortvloeien uit het feit dat u onderdak zou hebben geboden aan uw broer, die werd vervolgd door de autoriteiten.

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming omdat zijn asielrelaas niet geloofwaardig bleek.

Gezien uw problemen het rechtstreekse gevolg zouden zijn van de problemen die uw broer zou hebben gekend, kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw halfbroer, die deels op uw verklaringen is gebaseerd, werd als volgt gemotiveerd:

"U verklaart dat u in Kirgizië zou worden vervolgd door de autoriteiten omdat u opheldering wilde over de moord op uw vader in 2002. Uw vader zou een belangrijke figuur zijn geweest binnen de oppositiepartij Ar Namys, waar hij verantwoordelijk zou zijn geweest voor de jongerenwerking en de partijfinanciering. Hij zou de rechterhand van partijvoorzitter F.K. zijn geweest.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Vooreerst kunt u niet aannemelijk maken dat uw vader een hooggeplaatste figuur was binnen de oppositiepartij Ar Namys.

U beweerde dat uw vader een hoge functie zou hebben gehad binnen deze partij. U zei dat hij een 'gekende figuur' was en dat hij werd beschouwd als de 'rechterhand' van partijvoorzitter F.K., met wie hij ook bevriend zou zijn geweest. Uw vader zou zich bezig hebben gehouden met de jongerenwerking in de partij, meer bepaald de voorbereiding van de jongeren voor betogingen en protestacties. Daarenboven was hij volgens uw verklaringen ook verantwoordelijk voor de partijfinanciering, die soms via schimmige kanalen verliep (CGVS I, p. 5-6; CGVS II, p. 3-6).

Toen u werd gevraagd om de positie van uw vader binnen de partij Ar Namys verder te verduidelijken, bleek u dit echter niet te kunnen. Zo bleek u niet te weten of uw vader een officiële functie had binnen de partij (bijvoorbeeld als voorzitter van de jongerenafdeling of als penningmeester) of dat zijn positie louter informeel van aard was.

Hoewel u vertelde dat de partij werd opgericht in 1998 of 1999 en dat uw vader sinds 1999 lid zou zijn geweest van de partij, wist u niet of uw vader al dan niet een stichtend lid was van de partij – of hij de partij met andere woorden mee had helpen oprichten (CGVS II, p. 3-4).

Hoewel u beweerde dat uw vader werd gezien als rechterhand van partijvoorzitter F.K. en dat zij nauw samenwerkten (uw vader zou F.K. wekelijks hebben bezocht toen die in de gevangenis zat), kon u de band tussen beiden niet verder toelichten. U wist niet hoe lang uw vader F.K. al kende. U wist niet of uw vader hem al kende van vóór de oprichting van Ar Namys in 1999. U wist ook niet of uw vader nog contacten had met andere kopstukken van de partij, behalve F.K. (CGVS II, p. 5-6).

Uw gebrek aan kennis over de precieze rol die uw vader vervulde binnen Ar Namys is hoogst opmerkelijk, gezien u verklaarde dat u samen met uw vader onder één dak woonde.

Als verklaring voor uw onwetendheid zei u dat uw vader u niets wilde vertellen over zijn rol binnen de partij (CGVS II, p. 3, 6).

Deze uitleg kan uw gebrek aan kennis niet verschonen, gezien u na de dood van uw vader nog andere kanalen had om zich te informeren over zijn precieze rol binnen Ar Namys.

U vertelde zelfs dat u in 2006 lid zou zijn geworden van Ar Namys in de hoop om meer te weten te komen over uw vader.

Daarom mag worden verwacht dat u ook effectief meer zou kunnen vertellen over zijn precieze rol. U beweerde echter dat u enkel met de 'jeugd' van de partij zou hebben gesproken en dat zij u – behalve wat u al tegen het Commissariaat-generaal vertelde – geen andere informatie hadden gegeven over uw vader.

Toen u werd gevraagd of u naast deze 'jongeren' nog met andere mensen binnen de partij had gesproken, bijvoorbeeld voorzitter F.K. of andere partijkopstukken, zei u dat u dit niet had gedaan omdat u 'geen minister bent' maar slechts een gewone persoon en dat zij u dus niet te woord zouden willen staan (CGVS II, p. 8).

Deze uitleg is niet aannemelijk.

Indien u er werkelijk zo op gebrand was om de waarheid omtrent de moord op uw vader te achterhalen en indien u zich effectief de moeite zou hebben getroost om in 2006 (al enkele jaren na de beweerde moord op uw vader) lid te worden van de partij, dan is het niet geloofwaardig dat u niet meer inspanningen zou hebben gedaan om met F.K. (volgens uw verklaringen toch een vriend van uw vader) of andere partijkopstukken te spreken en meer informatie te verzamelen over de omstandigheden van zijn dood.

Verder moet worden gewezen op het feit dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt om aan te tonen dat uw vader in de periode 1999-2002 effectief een belangrijke figuur was binnen de oppositiepartij Ar Namys.

Hoewel u een partijlidkaart voorlegt om te bewijzen dat u zelf lid werd van de partij in 2006, brengt u geen enkel overtuigend bewijs aan dat uw vader lid zou zijn geweest van deze partij of dat hij binnen deze partij één of meerdere belangrijke functies vervulde.

In dit verband moet worden opgemerkt dat CEDOCA, de researchdienst van het Commissariaat-generaal, uw verhaal heeft proberen verifiëren.

Een eerste, uitgebreid onderzoek van open bronnen leverde geen informatie op over uw vader of over zijn problemen.

CEDOCA nam vervolgens contact op met E.A., een kopstuk van Ar Namys die waarnemend voorzitter was van de partij in de periode dat F.K. in de gevangenis zat.

CEDOCA gaf een omschrijving van uw vader (man van 50 jaar), van de functie hij binnen Ar Namys zou hebben gehad (actief in periode 2000-2002, verantwoordelijk voor jeugdafdeling, voorbereiding van protesten en demonstraties, rechterhand van partijvoorzitter F.K.) en van zijn concrete problemen (vermoord in woning in mei 2002, strafzaak opgestart), met een vraag om verdere inlichtingen te bekomen over deze persoon of deze zaak.

Hierop antwoordde E.A. dat hij zich geen dergelijke persoon of zaak kon herinneren (cf. COI Focus in bijlage).

Het feit dat een vooraanstaande leider van Ar Namys verklaart dat hij niet op de hoogte is van het bestaan van uw vader of zijn problemen is toch zeer opmerkelijk.

Hoewel het Commissariaat-generaal akte neemt van uw verklaring dat u er zich na het overlijden van uw vader al over verwonderde dat Ar Namys geen ruchtbaarheid gaf aan zijn dood en dat u ook later het gevoel had dat er in de partij niet graag over uw vader werd gesproken omdat hij misschien bij schimmige zaken was betrokken (CGVS I, p 5-7, 11; CGVS II, p. 4-5), moet worden opgemerkt dat u

niet kon concreet aangeven waarom (bepaalde personen binnen) de partij het verhaal van uw vader eventueel in de doofpot zou willen stoppen.

Het Commissariaat-generaal meent dat het geheel van deze vaststellingen, dat u onaannemelijk weinig kon vertellen over de rol van uw vader binnen Ar Namys, dat u geen enkel begin van bewijs aanbracht dat uw vader effectief een vooraanstaande figuur binnen deze partij zou zijn geweest en dat een kopstuk van deze partij verklaarde dat hij niets weet over een persoon die beantwoordt aan het signalement van uw vader, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarenboven konden er een aantal andere vaststellingen worden gedaan die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnen.

Zo kon er een ernstige tegenstrijdigheid worden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote over wanneer u haar zou hebben ingelicht over het feit dat uw vader was vermoord.

U vertelde dat u het lichaam van uw vader op 25 mei 2002 zou hebben aangetroffen in de kelder van uw woning. U zei dat u meteen wist dat uw vader werd vermoord, omdat u sporen van messteken en sneden op zijn lichaam zag.

U zei dat u uw vrouw, die op dat moment bij haar eigen ouders verbleef, nog op dezelfde dag inlichtte over het feit dat uw vader was overleden én over het feit dat hij was vermoord (CGVS I, p. 3).

Ook uw vrouw vertelde tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal een gelijkaardig verhaal.

Ze zei dat u haar meteen nadat u uw vader dood zou hebben aangetroffen zou hebben ingelicht over het feit dat het om moord ging (CGVS vrouw II, p. 4).

Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde uw vrouw echter een heel ander verhaal.

Uw vrouw beweerde toen dat zij pas 'jaren later' zou van u zou hebben vernomen dat u ervan overtuigd was dat uw vader was vermoord (CGVS vragenlijst vrouw, nr. 3.5).

Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar.

Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef zij bij haar laatste versie. Ze zei dat het onmogelijk was dat u haar dit niet meteen zou hebben verteld. Deze uitleg heft de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op.

Deze tegenstrijdigheid kan ook bezwaarlijk aan een loutere vergissing of verkeerde vertaling worden toegeschreven.

De verklaring van uw vrouw bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij dit pas jaren later te weten zou zijn gekomen is immers erg expliciet. Daarenboven werden de verklaringen van uw vrouw na dit interview aan haar voorgelezen, waarna zij zich hiermee akkoord verklaarde door het plaatsen van haar handtekening.

Vervolgens legde u ook inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af over het onderzoek dat de politie zou hebben gevoerd naar aanleiding van het overlijden van uw vader en de conclusies die hieruit werden getrokken.

Toen u tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal werd gevraagd waarom de autoriteiten de daders van de moord niet hadden gevonden, vertelde u dat de officiële instanties concludeerden dat er geen sprake was van moord, maar dat het zou gaan om een ongeluk en dat er geen doodsoorzaak kon worden vastgesteld (CGVS I, p. 8-9).

Dit is echter in tegenspraak met een document dat u voorlegde en dat afkomstig zou zijn van de procureur van het district Pervomaïski in Bishkek (dd. 27/09/2009). Dit document vermeldt dat het strafonderzoek dat werd geopend naar aanleiding van de 'ontvoering' en de 'moord' op uw vader nog niet was afgesloten (cf. stuk 12).

Dit stemt niet overeen met uw eerdere verklaring als zou de autoriteiten hebben geconcludeerd dat het overlijden van uw vader een ongeluk zou zijn geweest.

Tijdens het tweede gehoor vertelde u ook iets anders.

U beweerde toen uitdrukkelijk dat een forensisch expert had vastgesteld dat uw vader om het leven werd gebracht door messteken en dat het dus wel degelijk om moord ging. De politie zou u hebben verteld dat het vaststond dat uw vader was vermoord en dat ze een onderzoek zouden voeren (CGVS II, p. 7).

De overlijdensakte van uw vader (dd. 07/09/2009) vermeldt daarentegen dat 'de oorzaak van de dood niet is vastgesteld' (cf. stuk 11).

De vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over het onderzoek dat de politie zou hebben gevoerd naar de reden van het overlijden van uw vader en dat de documenten die u in dit verband hebt voorgelegd eveneens inhoudelijk inconsistent met uw verklaringen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder.

Voorts legden u en uw vrouw manifest tegenstrijdige verklaringen af over de omstandigheden van jullie vlucht naar Duitsland na de vervolgingsfeiten in juni 2008 (toen u zou zijn geslagen en voor

dood achtergelaten en toen uw vrouw zou zijn verkracht) en jullie terugkeer naar Kirgizië enkele maanden later.

U vertelde dat jullie vanuit Duitsland via jullie burens in Kirgizië vernamen dat er na jullie vertrek onbekende mannen langskwamen die naar jullie vroegen.

Hoewel jullie dus wisten dat jullie dus nog steeds werden gezocht, hadden jullie echter geen andere keuze dan naar Kirgizië terug te keren omdat jullie visums voor Duitsland slechts drie maanden geldig waren (CGVS vragenlijst, nr. 3.5; CGVS I, p. 11; CGVS II, p. 9).

Uw vrouw zei echter dat jullie zich vanuit Duitsland niet hadden geïnformeerd naar de situatie voor jullie terugkeer naar Kirgizië. Zij beweerde uitdrukkelijk dat jullie niemand hadden opgebeld om de situatie te controleren. Jullie zouden pas na jullie terugkeer in Kirgizië te weten zijn gekomen dat er tijdens jullie verblijf in Duitsland nog naar jullie werd gezocht (CGVS vrouw II, p. 9).

Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde zij dat u haar misschien niet op de hoogte had gebracht van het feit dat u vanuit Duitsland via de burens had vernomen dat jullie nog steeds werden gezocht om haar niet te verontrusten (CGVS vrouw II, p. 9).

Deze uitleg kan de tegenstrijdigheid niet verschonen. U beweerde immers expliciet dat u uw vrouw wél op de hoogte had gebracht van het feit dat u met de burens had gebeld en dat zij vertelden dat jullie nog werden gezocht in Kirgizië (CGVS II, p. 10).

Verder legden u en uw vrouw inconsistente verklaringen af over de reden waarom jullie geen asiel zouden hebben gevraagd in Duitsland.

U zei dat jullie zich wel had geïnformeerd over de mogelijkheid om asiel te vragen maar dat jullie dit niet hadden gedaan omdat jullie zouden hebben vernomen dat enkel 'hooggeplaatste personen' asiel konden krijgen (CGVS II, p. 9).

Uw vrouw beweerde daarentegen dat jullie in Duitsland geen asiel hadden gevraagd omdat jullie toen niet op de hoogte zouden zijn geweest van het bestaan van de asielprocedure (CGVS vrouw II, p. 8-9).

Bovendien kon een ernstige tegenstrijdigheid worden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw broer betreffende uw verhaal dat u en uw vrouw na jullie terugkeer naar Kirgizië in oktober 2008 onderdoken in een appartement van uw broer.

U vertelde dat jullie na jullie terugkeer eerst een week in jullie eigen woning leefden. Vervolgens zou u naar uw broer zijn gegaan en hem hebben gevraagd of hij jullie onderdak kon geven. U zei uitdrukkelijk dat u uw broer meteen inlichtte over de problemen die u en uw vrouw hadden gekend (CGVS II, p. 10).

Uw broer beweerde echter dat u hem aanvankelijk niets had verteld over de aard van uw problemen.

U zou uw broer in oktober 2008 enkel hebben gezegd dat u onderdak nodig had omdat u problemen had, zonder uit te weiden over welke problemen u precies zou hebben gehad of met wie u problemen zou hebben gehad.

Pas in oktober 2009, toen er opnieuw onbekende personen rond het appartement begonnen rond te hangen, zou u hem hebben ingelicht over welke problemen u concreet zou hebben gehad (CGVS broer II, p. 4).

Toen uw broer met uw verklaringen werd geconfronteerd, paste hij zijn verhaal aan.

Hij zei plots dat u in oktober 2008 toch wel al enkele dingen over uw problemen had verteld maar dat u pas in oktober 2009 uw hele verhaal aan hem zou hebben verteld (CGVS broer II, p. 5).

Deze uitleg heft de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op, gezien uw broer in eerste instantie heel duidelijk aangaf dat u hem in oktober 2008 nog niets over uw problemen zou hebben verteld.

Daarenboven kon nog een flagrante tegenstrijdigheid worden vastgesteld bij de verklaringen van uw vrouw over de brand die op 30 januari 2010 zou hebben plaatsgevonden bij de datcha van uw oom buiten de stad Bishkek.

Tijdens de interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelden zowel u als uw vrouw dat de datcha van uw oom 's nachts in brand werd gestoken door onbekenden. Jullie zeiden allebei dat de brandweer was langsgekomen om te brand te blussen, maar dat zij toch enkele uren op zich lieten wachten (CGVS vragenlijst, nr. 3.5; CGVS vragenlijst vrouw, nr. 3.5).

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal herhaalde u dat de brandweer wel degelijk ter plaatse zou zijn gekomen en dat zij de brand zouden hebben geblust, weliswaar nadat het huisje reeds volledig was vernield (CGVS II, p. 11).

Uw vrouw beweerde echter iets volledig anders.

Toen zij tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal werd gevraagd of de brandweer ter plaatse was gekomen, antwoordde zij ontkennend. Ze zei uitdrukkelijk dat er geen brandweer was gekomen en dat de omstaanders de brand op eigen kracht hadden geblust.

Toen uw vrouw werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde zij dat zij geen weet had van een tussenkomst van de brandweer. Ze vertelde dat ze zelf zeker geen brandweerwagens had gezien (CGVS vrouw II, p. 11).

Gezien uw vrouw tijdens haar eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk melding maakte van een tussenkomst van de brandweer, kan haar uitleg voor deze tegenstrijdigheid allerminst overtuigen.

Het Commissariaat-generaal meent dat bovenstaande inconsistenties en tegenstrijdigheden, die aan de kern van uw asielrelaas raken, gezien ze gaan over de moord op uw vader en de verschillende vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onherstelbaar ondermijnen.

De documenten die u voorlegde, kunnen deze appreciatie niet veranderen.

De identiteitskaarten van u en uw vrouw, de geboorteaktes van uw gezinsleden, uw huwelijksakte en uw rijbewijs (stuk 1 tot 8) bevatten louter identiteitsgegevens, die in deze beslissing niet in vraag worden gesteld.

De partijlidkaart van Ar Namys (stuk 9) kan hoogstens aantonen dat u in 2006 lid zou zijn geworden van deze partij, maar vormt geen bewijs van uw bewering dat uw vader actief zou zijn geweest voor Ar Namys en dat u hierdoor problemen zou hebben gekregen.

Het kopie van het paspoort van uw vader (stuk 10) bevat louter zijn identiteitsgegevens. In verband met de overlijdensakte van uw vader (stuk 11) en het attest van de procureur (stuk 12) werd hier reeds opgemerkt dat de inhoud van deze stukken inconsistent is met uw eigen verklaringen omtrent het overlijden van uw vader en het onderzoek dat de autoriteiten voerden.

Verder legde u nog twee gerechtelijke medische expertises voor die vermelden dat u en uw vrouw op 5 juni 2008 zouden zijn aangevallen door onbekenden, waarbij u ernstig zou zijn toegetakeld en waarbij uw vrouw zou zijn verkracht (stuk 13 en 14).

U legde ook twee attesten voor die vermelden dat uw vrouw psychologische bijstand zou hebben gekregen na deze gebeurtenissen (stuk 15 en 16).

Wat betreft deze documenten moet worden opgemerkt dat documenten in de asielprocedure enkel een ondersteunende bewijswaarde kunnen hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Daarenboven blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat corruptie een endemisch probleem is in de publieke sector in Kirgizië. Dit relateert dan ook de bewijswaarde van de documenten die u voorlegde.

Wat betreft uw gemengd Tataars-Duitse origine en de Russische origine van uw vrouw, moet nog worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden.

Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, echter niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van andere etnische minderheden.

Daarom kan het loutere feit dat u van Tataars-Duitse origine bent en dat uw vrouw een etnisch Russische is en dat jullie afkomstig zijn uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Ten slotte, wat betreft het feit dat u in 2006 lid zou zijn geworden van de oppositiepartij Ar Namys, moet worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de partij Ar Namys momenteel deel uitmaakt van de regeringscoalitie in Kirgizië en dat er momenteel geen sprake is van vervolging van leden van deze partij (cf. COI Focus in bijlage).

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen."

Daarenboven konden nog enkele vaststellingen worden gedaan die de geloofwaardigheid van uw individuele vervolgingsrelaas nog verder ondermijnen.

Zo bleken u en uw vrouw manifest tegenstrijdige verklaringen af te leggen over het allereerste vervolgingsfeit dat u zou hebben meegemaakt.

U vertelde dat uw problemen begonnen in oktober 2009. Uw broer zou toen reeds een jaar in uw appartement hebben gewoond. Toen er vreemde personen rond dit appartement begonnen rond te hangen, besloot uw broer om te vertrekken. U bracht hem naar de datcha van jullie oom buiten de stad. U vertelde dat u reeds de volgende dag of de dag daarna werd benaderd door Kirgizische politiemannen in burger die u vroegen waar uw broer was. Toen u antwoordde dat u niet wist waar uw broer was, werd u ernstig geslagen. U moest vervolgens gedurende twee weken in het ziekenhuis worden opgenomen (CGVS I, p. 5; CGVS II, p. 6).

Uw vrouw vertelde echter een ander verhaal.

Zij beweerde dat u uw broer wegbracht buiten de stad en dat er vervolgens ongeveer anderhalve à twee weken zouden zijn verstreken voor u werd aangesproken en aangevallen door politieagenten in burger (CGVS vrouw II, p. 9, 14).

Deze versies zijn natuurlijk onmogelijk verenigbaar.

Toen uw vrouw met uw verklaringen werd geconfronteerd, bleef ze bij haar versie. Ze meende dat er toch een week of twee waren gepasseerd voor u werd aangevallen. Ze suggereerde dat uw verklaring misschien verkeerd was vertaald (CGVS vrouw II, p. 14).

Toen u met de verklaringen van uw vrouw werd geconfronteerd, hield u voet bij stuk. U zei dat uw vrouw niet aanwezig was tijdens het incident en dat zij dit misschien was vergeten (CGVS II, p. 6).

De vaststelling dat u en uw vrouw dermate tegenstrijdige verklaringen afleggen over het allereerste vervolgingsfeit dat jullie zouden hebben meegemaakt, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Voorts legden jullie ook ongeloofwaardige verklaringen af over de meest recente vervolgingsfeiten. Uw vrouw zei dat haar ouders ook problemen hadden gekregen na jullie vertrek uit Kirgizië in oktober 2010. Ze vertelde dat haar ouders eind 2013 telefonische bedreigingen begonnen te krijgen van onbekenden. Haar ouders zouden in totaal vijf à zes keer zijn opgebeld met de vraag waar jullie verbleven en met bedreigingen aan hun adres. Dit zou zoveel stress hebben veroorzaakt bij haar vader dat hij een hartaanval zou hebben gekregen. Het laatste dreig telefoontje zou in februari 2014 zijn gebeurd (CGVS vrouw II, p. 2-3).

Het is echter zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u nauwelijks iets kon vertellen over deze gebeurtenissen.

Toen u werd gevraagd of uw schoonouders eventueel problemen hadden, antwoordde u dat uw schoonvader hartproblemen zou hebben. U zei dat uw schoonouders ook 'werden verontrust' omwille van jullie. Toen u werd gevraagd wat dit precies betekende, antwoordde u dat uw vrouw vertelde dat 'ze' jullie daar 'zoeken'.

U bleek echter helemaal niet te weten wie er precies naar jullie op zoek zou zijn, op welke manier men jullie zou zoeken (telefonische vragen en bedreigingen) of hoe vaak men u zou zijn komen zoeken bij uw schoonouders. U wist ook niet of uw schoonouders eventueel bedreigd of fysiek mishandeld zouden zijn geweest. U zei dat u niet verder had geïnformeerd bij uw vrouw (CGVS II, p. 3-4).

Dit is niet geloofwaardig.

Indien u en uw vrouw werkelijk zouden zijn gevlucht uit Kirgizië en indien via uw vrouw zou hebben vernomen dat uw schoonouders momenteel zelf problemen kennen door uw toedoen, dan mag redelijkerwijze worden verwacht dat u hierover zou hebben gesproken met uw vrouw en dat u hier dus meer over zou kunnen vertellen.

De documenten die u voorlegde, kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vrouw, de geboorteaktes van uw gezinsleden, uw huwelijksakte en het attest van domicilie (stuk 1 tot 8) bevatten enkel gegevens over uw identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet in vraag worden gesteld.

Verder legde u twee medische attesten voor om te bewijzen dat u op 20 april 2010 werd geslagen door onbekenden en dat u vervolgens ook psychologisch hulp zocht (stuk 9 en 10) alsook een attest van de brandweer dat vermeldt dat uw woning op 20 april 2010 in brand zou zijn gestoken door onbekende mannen (stuk 11).

Wat betreft deze documenten moet worden opgemerkt dat documenten in de asielprocedure enkel een ondersteunende bewijswaarde kunnen hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Daarenboven blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat corruptie een endemisch probleem is in de publieke sector in Kirgizië. Dit relateert dan ook de bewijswaarde van de documenten die u voorlegde.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, V.N.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 133 339 van 18 november 2014 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van V.N. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 15 april 2014 een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij beroept zich tevens op (zie het verzoekschrift, p. 9) "de kennelijke schattingsfout van" (sic).

Verzoeker geeft verder een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht; aangaande de bestreden beslissing en stelt hij dat hij "met deze redenering niet akkoord kan gaan".

Verzoeker hekelt "dat op geen enkel ogenblik, zijn asielaanvraag het onderwerp maakte van een individueel examen" (sic) en dat de commissaris-generaal "zich tevreden gesteld heeft door de reden die door zijn halfbroer aangehaald werden over te nemen" (sic). Hij voegt er aan toe dat hij "nochtans een persoonlijk verhaal gegeven heeft".

Volgens hem gaf hij "een geloofwaardig verhaal dat hem toelaat asiel op het Belgische grondgebied te vragen" en is de bestreden beslissing "niet correct gemotiveerd".

Hij voert aan "dat er ook geen individualisatie van zijn situatie gemaakt werd, daar het Commissariaat-generaal zich beperkte tot referte te maken aan de beslissing die genomen werd, want de asielaanvraag van zijn schoonbroer betrof" (sic).

Ten slotte is verzoeker van oordeel dat de commissaris-generaal "haar positie niet uitlegt, wanneer ze beweert dat de verzoeker niet in aanmerking komt voor de voorwaarden van het voordeel van het statuut van de subsidiaire bescherming".

Volgens verzoeker is "het onbetwistbaar dat de situatie van de verzoeker niet het onderwerp maakte van een ernstig onderzoek".

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus, toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit verzoekers verklaringen ontegensprekelijk blijkt dat zijn problemen het rechtstreeks gevolg zijn van de problemen van zijn (half-)broer R. M..

De Raad heeft bij arrest nr. 126 566 van 2 juli 2014 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van R. M. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker op een onaannemelijk manier onwetend was over de positie van zijn vader binnen de partij “Ar Namys”, nochtans dé beweerde oorzaak van zijn problemen.

Zo bleek verzoeker bij zijn verhoor op 3 maart 2014 op het Commissariaat-generaal niet te weten of zijn vader een officiële functie had binnen voormelde partij, bijvoorbeeld als voorzitter van de jongerenafdeling of als penningmeester, of dat zijn positie louter informeel van aard was, noch of zijn vader al dan niet een stichtend lid was van de partij (zie het verhoorverslag, p. 3, 4), noch hoe lang zijn vader F.K. al kende, noch of zijn vader deze al kende van vóór de oprichting van “Ar Namys” in 1999, noch of zijn vader contacten had met andere kopstukken van de partij behalve F.K. (zie het verhoorverslag, p. 5, 6).

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat het niet evident is om informatie te bekomen van de partijleden, dat verzoekers vader ook niet scheutig was om informatie te verschaffen, dat de partijleden gezien het gewelddadig overlijden, duidelijk nog meer terughoudend waren om informatie te geven, dat verzoeker sinds 2008 geen contacten meer heeft met leden van de partij en dat er na 2008 problemen zijn geweest met familieleden, wijst de Raad erop dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij meerdere ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft.

Een dermate gebrek aan kennis omtrent het politiek profiel van zijn vader, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bewering dat verzoekers vader een hooggeplaatste figuur was binnen “Ar Namys”, temeer gezien blijkt dat verzoeker en zijn vader onder één dak woonden en verzoeker bovendien in 2006 lid zou zijn geworden van “Ar Namys” in de hoop om meer te weten te komen over zijn vader.

Het voorgehouden politiek profiel van verzoekers vader wordt verder ondermijnd door de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier.

Uit deze informatie blijkt dat CEDOCA, de researchdienst van het Commissariaat-generaal, het verhaal van verzoekers heeft proberen verifiëren, maar dat een eerste, uitgebreid onderzoek van open bronnen geen informatie opleverde.

CEDOCA nam vervolgens contact op met E.A., een kopstuk van “Ar Namys” die waarnemend voorzitter was van de partij in de periode dat F.K. in de gevangenis zat, en gaf hem een omschrijving van verzoekers vader, van de functie die hij binnen “Ar Namys” zou hebben gehad en van zijn concrete problemen, met een vraag om verdere inlichtingen te bekomen over deze persoon of deze zaak. Hierop antwoordde E.A. dat hij zich geen dergelijke persoon of zaak kon herinneren.

De ongestaafde beweringen van verzoekers in hun verzoekschrift dat E.A. verzoekers vader wél degelijk kende, dat E.A. aan CEDOCA informatie heeft gegeven “die niet overeenstemt met de werkelijkheid, zoveel is duidelijk”, “dat er bepaalde informatie is met betrekking tot zijn vader die de partij niet te buiten mag gaan” en dat de persoon die werd benaderd een hooggeplaatste persoon is, “die niet zomaar belangrijke en delicate informatie zal prijsgeven, zeker gezien de activiteiten van zijn vader en

gezien het feit dat de partij nu een regeringspartij is”, tonen niet aan dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoekers nalaten enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoekers toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

Dienaangaande merkt de Raad nog op dat verzoeker niet concreet kon aangeven waarom -bepaalde personen binnen- de partij het verhaal van zijn vader eventueel in de doofpot zou willen stoppen (zie het verhoorverslag van 22 april 2013, p. 5, 7, 11; zie het verhoorverslag van 3 maart 2014, p. 4, 5).

Bovendien stelt de Raad nog vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt om aan te tonen dat zijn vader in de periode 1999-2002 effectief een belangrijke figuur was binnen de oppositiepartij “Ar Namys”.

Ook deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

De geloofwaardigheid van hun relaas wordt verder ondermijnd door de talrijke tegenstrijdigheden en incoherenties tussen de verklaringen van verzoeker en verzoekster, omtrent (i) het tijdstip dat verzoeker aan verzoekster zou hebben verteld dat zijn vader was vermoord (zie het verhoorverslag van verzoeker van 22 april 2013, p. 3; zie het verhoorverslag van verzoekster van 3 maart 2014, p. 4; zie “vragenlijst verzoekster van 17 februari 2010, nr. 3.5); (ii) hun vlucht naar Duitsland na de vervolgingsfeiten in juni 2008 en hun terugkeer naar Kirgizië enkele maanden later (zie “vragenlijst” van verzoeker van 17 februari 2010, vraag 3.5; zie het verhoorverslag van verzoeker van 22 april 2013, p. 11; zie het verhoorverslag van verzoeker van 3 maart 2014, p. 9; zie het verhoorverslag van verzoekster van 3 maart 2014, p. 9; zie het verhoorverslag van verzoeker van 3 maart 2014, p. 10); (iii) de reden waarom verzoekers geen asiel zouden hebben gevraagd in Duitsland (zie het verhoorverslag van verzoeker van 3 maart 2014, p. 9; zie het verhoorverslag van verzoekster van 3 maart 2014, p. 8, 9); (iv) de brand die op 30 januari 2010 zou hebben plaatsgevonden in de datcha van verzoekers oom buiten de stad Bishkek (zie “vragenlijst” van verzoeker, vraag 3.5; zie “vragenlijst” van verzoekster, vraag 3.5; zie het verhoorverslag van verzoeker van 3 maart 2014, p. 11; zie het verhoorverslag van verzoekster van 3 maart 2014, p. 11).

De Raad wijst erop dat van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van hun relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift, aangaande het tijdstip dat verzoeker aan zijn vrouw zou hebben verteld dat zijn vader was vermoord, laten gelden dat verzoekster op dezelfde dag nog op de hoogte werd gebracht van het overlijden van de vader en het feit dat hij werd vermoord en stellen “dat de tolk de verklaring van eerste verzoekster foutief heeft vertaald of een gedeelte heeft vergeten te vertalen, namelijk dat eerste verzoeker haar ook had ingelicht over de moord van de vader. Daarom ook dat tweede verzoekster toen ze met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, reageerde dat dit niet mogelijk is, gezien het overlijden is van de vader van eerste verzoeker en hij vanzelfsprekend zijn echtgenote, zijnde tweede verzoekster, inlicht over het overlijden en het feit dat zijn vader werd vermoord”, antwoordt de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekster in het Russisch werd voorgelezen en dat zij vervolgens ondertekende waardoor zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Na het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken kreeg verzoekster bovendien de gelegenheid nog iets toe te voegen, wat zij evenwel naliet (zie “vragenlijst” verzoekster, vraag 3.8).

Bovendien wijst de Raad erop dat bij de start van het verhoor op het Commissariaat-generaal, aan verzoekster werd gevraagd of zij tijdens het verhoor op bij de Dienst Vreemdelingenzaken de redenen voor haar vlucht heeft kunnen vertellen, waarop verzoekster bevestigend antwoordde en naliet een opmerking te maken over de communicatie met de tolk tijdens dat gesprek (zie het verhoorverslag van verzoekster, p. 3).

Het volstaat dan ook niet om na confrontatie met een negatieve beslissing, louter te stellen dat de enige verklaring is “dat de tolk de verklaring van eerste verzoekster foutief heeft vertaald of een gedeelte heeft vergeten te vertalen, namelijk dat eerste verzoeker haar ook had ingelicht over de moord van de vader”.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift, met betrekking tot de terugkeer van Duitsland, laten gelden dat verzoekster door verzoeker werd ingelicht dat de burens waren gecontacteerd, wijst de Raad op haar verklaringen op het Commissariaat-generaal, waar zij te kennen gaf dat ze vanuit Duitsland niet hadden

geïnformeerd naar de situatie vóór hun terugkeer naar Kirgizië en dat ze pas na hun terugkeer te weten kwamen dat er tijdens hun verblijf in Duitsland nog naar hen werd gezocht (zie het verhoorverslag van verzoeker van 3 maart 2014, p. 9).

Verzoeker verklaarde dan weer dat ze vanuit Duitsland via hun burens te weten kwamen dat er na hun vertrek nog naar geen gevraagd was en dat hij verzoekster hiervan op de hoogte had gebracht (zie het verhoorverslag van verzoeker van 3 maart 2014, p. 10).

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat verzoekster geheugenproblemen heeft omdat zij het slachtoffer is geworden van een zwaar trauma waarvoor zij in haar land van herkomst en in België psychologen heeft geraadpleegd, en van oordeel zijn dat traumatische ervaringen “niet anders dan een invloed (kunnen) hebben op het geheugen wat in casu ook het geval is geweest”, stelt de Raad vast dat uit de neergelegde attesten op het Commissariaat-generaal en de aan het verzoekschrift bijgevoegde “Avis psychologique van 07.02.2011”, “Sociaal verslag” en “Avis psychologique van 16.04.2013”, niet blijkt dat verzoekster aan geheugenproblemen lijdt.

Uit niets blijkt dat verzoekster niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure, noch dat het door haar voorgehouden trauma van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag.

Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat verzoeksters geestelijke toestand haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de tegenstrijdigheden onverkort blijven.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift nog stellen dat de commissaris-generaal slechts zorgvuldig en redelijk zijn zou geweest indien hij verzoekster voorafgaand had laten onderzoeken, wijst de Raad erop dat er slechts sprake is van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

Wat betreft het indienen van een asielprocedure in Duitsland, stellen verzoekers in hun verzoekschrift dat de moeder van verzoeker heeft geïnformeerd naar deze procedure, dat verzoeker eventueel in Duitsland kon verblijven, maar zijn echtgenote en zijn kind niet, “wat hij natuurlijk niet kon aanvaarden”, dat de asielprocedure enkel maar voor hooggeplaatste personen gold, in welke categorie hij niet viel, en dat verzoekster hiervan niet op de hoogte was.

De Raad vindt het echter niet aannemelijk dat verzoeker verklaarde dat ze wel hebben geïnformeerd over de mogelijkheid om asiel aan te vragen in Duitsland (zie het verhoorverslag van 3 maart 2014, p. 9), doch dat verzoekster hiervan niet op de hoogte zou zijn en op het Commissariaat-generaal zou verklaren dat ze in Duitsland niet op de hoogte waren van het bestaan van de asielprocedure (zie het verhoorverslag van 3 maart 2014, p. 8, 9).

Waar verzoekers er in hun verzoekschrift laten gelden dat verzoekster heeft verklaard geen brandweer te hebben gezien omtrent de datcha, wijst de Raad op haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij aangaf dat de brandweer was langsgekomen om de brand te blussen (zie “vragenlijst” van verzoekster, vraag 3.5), terwijl zij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat er geen brandweer was gekomen en dat omstaanders de brand op eigen kracht hadden geblust (zie het verhoorverslag van verzoeker van 3 maart 2014, p. 11).

Deze talrijke tegenstrijdigheden doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers.

De Raad merkt nog op dat ook verzoekers verklaringen onderling incoherent zijn.

Over het onderzoek dat de politie zou hebben gevoerd naar aanleiding van het overlijden van zijn vader en de besluiten die hieruit werden getrokken, verklaarde verzoeker tijdens het eerste verhoor op 22 april 2013 op het Commissariaat-generaal dat de officiële instanties besloten dat er geen sprake was van moord, maar dat het ging om een ongeval en dat er geen doodsoorzaak kon worden vastgesteld (zie het verhoorverslag van verzoeker, p. 8, 9), wat echter in tegenspraak is met een document van 27 september 2009 dat verzoeker voorlegde, afkomstig van de procureur van het district Pervomaiski in Bishkek, waarin vermeld wordt dat het strafonderzoek dat werd geopend naar aanleiding van de “ontvoering” en de “moord” op verzoekers vader, nog niet was afgesloten.

Tijdens het tweede verhoor op 3 maart 2014 verklaarde verzoeker dan weer dat een forensisch expert had vastgesteld dat zijn vader om het leven werd gebracht door messteken en dat het dus wel om moord ging; hij verklaarde dat de politie hem had verteld dat het vaststond dat zijn vader was vermoord en dat er een onderzoek gevoerd zou worden (zie het verhoorverslag van verzoeker, p. 7).

De overlijdensakte van 7 september 2009 vermeldt daarentegen dat "de oorzaak van de dood niet is vastgesteld".

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De uitleg in het verzoekschrift dat de forensisch expert heeft bevestigd dat er messteken waren toen hij ter plaatse was toegekomen, maar dat hij dit niet heeft kunnen overnemen in een akte gezien het lichaam in een verre staat van ontbinding was, en er een zaak geopend was voor moord of kidnapping, maar dat het onderzoek niet evolueerde, betreft volgens de Raad een gekunstelde post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen in een poging om de tegenstrijdigheden alsnog te vergoelijken.

Ook deze vaststelling keert zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekers.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verklaringen van verzoekers betreffende het feit dat ze na hun na terugkeer naar Kirgizië in oktober 2008 onderdoken in een appartement van verzoekers broer, niet overeenstemmen met de verklaringen van die broer.

Verzoeker verklaarde dat ze na hun terugkeer, eerst een week in hun eigen woning leefden, dat ze vervolgens aan zijn broer hebben gevraagd of hij hen onderdak kon geven; verzoeker gaf uitdrukkelijk aan dat hij zijn broer meteen inlichtte over de problemen die ze hadden gekend (zie het verhoorverslag van 3 maart 2014, p. 10).

Verzoekers broer beweerde daarentegen dat verzoeker hem aanvankelijk niets had verteld over de aard van de problemen; verzoeker zou hem enkel hebben gezegd dat hij onderdak nodig had omdat hij problemen had, zonder uit te weiden over de precieze problemen.

In oktober 2009, toen er opnieuw onbekende personen rond het appartement opdoken, zou verzoeker aan zijn broer hebben verteld welke problemen hij concreet zou hebben gehad (zie het verhoorverslag van verzoekers broer van 4 maart 2014, p. 4).

De Raad is van mening dat van familieleden, die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze daarover eensluidende verklaringen afleggen.

Ook deze vaststelling keert zich tegen de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend."

De geloofwaardigheid van verzoeker wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat (i) verzoeker en zijn vrouw tegenstrijdige verklaringen aflegden over het eerste vervolgingsfeit dat verzoeker zou hebben meegemaakt (zie het verhoorverslag van 22 maart 2013 van verzoeker, p. 5; het verhoorverslag van 4 maart 2014, p. 6; zie het verhoorverslag van 4 maart 2014 van verzoekster, p. 9, 14); (ii) verzoeker onaannemelijk onwetend en ongeïnteresseerd bleek over de problemen die de ouders van zijn vrouw na zijn vertrek uit Kirgizië in oktober 2010 zouden hebben gekend volgens zijn vrouw (zie het verhoorverslag van 4 maart 2014, p. 3,4; het verhoorverslag van 4 maart 2014 van verzoekster, p. 2, 3).

De Raad wijst er op dat van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

De Raad wijst er verder op dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen in zijn land van herkomst.

Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de ernst van zijn vrees voor vervolging.

Gelet op deze specifieke motieven, kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij in zijn verzoekschrift stelt "dat op geen enkel ogenblik, zijn asielaanvraag het onderwerp maakte van een individueel examen" (sic) en "dat er ook geen individualisatie van zijn situatie gemaakt werd, daar het Commissariaat-generaal zich beperkte tot referte te maken aan de beslissing die genomen werd, want de asielaanvraag van zijn schoonbroer betrof" (sic).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanklaagt dat de commissaris-generaal "zich tevreden gesteld heeft door de reden die door zijn halfbroer aangehaald werden over te nemen" (sic) en verduidelijkt dat hij "nochtans een persoonlijk verhaal gegeven heeft", stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift hoe dan ook nalaat aan te tonen dat zijn problemen niet het rechtstreeks gevolg zijn van de problemen van zijn (half-)broer R.M..

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonst."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE